

שו"ת היכל יצחק אה"ע א סימן כא ד"ה אלא שכאן

הרוצה לעלות לארץ ישראל ומבקש להתגייר לשם כך והוא יכול להשאר במדינתו, אם יש לקבלו.

אלא שכאן יש חשש אחר, שהכוונה היא לשם עליה לא"י, אך זה תלוי במצבם במדינתכם, שאם המצב הוא כך, שבתור זרים לא יוכלו להשאר במדינתכם, הרי הכוונה שלא לש"ש גלויה, אבל אם אפשר להם להשאר במדינה, אלא שהם חפצים בארץ ישראל, הרי זו לכאורה כוונה לשם שמים, שהם עוקרים דירתם ועוזבים פרנסתם לנוע לארץ אחרת, ודווקא לא"י, הרי ניכר שכוונתם להאחז בעם ישראל, ובארצו, והיינו שניכר לבית דין שהוא והיא רוצים בכך, (שאם רק צד אחד, הינו הצד הישראלי, רוצה, הצד השני מסכים על כרחו, כלומר הצד שהוא גוי, שהוא קשור ואחוז בצד שהוא ישראל). ואז הרי זוהי כוונה טובה, ואין צריך למנוע את קבלתם. אבל אם אין להם אפשרות להשאר שם במדינתכם וההכרח הוא להם לעלות לא"י, הכוונה פוגמת ואעפ"כ יש מקום לצדד בזכותם, עפ"י הגר"ש קלוגר ז"ל, בחכמת שלמה אה"ע סי' י"א, סעיף ה' ובשו"ת טוב טעם ודעת, שבמקרה שברור הדבר שלא יפרשו זמ"ז בשום אופן ויצא לתרבות רעה או האיש, או האשה, ועלול שהיא או הוא, היהודי או היהודיה יעבור לדת הנוצרית, אפשר לקבל. אך בזה יש תנאי הכרחי לעיכובא, והוא שהרב יחקור ויבדוק עד שתתישב דעתו עליו, שהבא להתגייר, הוא אדם בעל רגש דתי, ושכשיסבירו לאדם זה, איש או אשה, את עיקרי הדת שלנו ואת המאור שבמצוותיה, בטוב טעם ודעת, מסתבר שישמרו, שבת וכשרות, וטהרת משפחה, וכו', וצריך ג"כ שיבטיחו בפירוש על מצפונם, לשמור את היהדות כולה, וצריך לקבל ג"כ הבטחה מהצד היהודי שהוא או היא ישמור, לפי שאחרת תהא האשה גרורה אחרי הבעל, והאיש מושפע מאשתו, וד"ל, וצריך להסביר להם, שאעפ"י שיש הרבה יהודים שאינם שומרים, הרי ישראל אעפ"י שחטא ישראל הוא, אבל הבא להתקבל בברית ישראל, א"א אלא בדרך הנ"ל, ואז אפשר לגיירו או לגיירה, ואז אני אומר במדה מרובה בשעת הדחק בשום לב למצבם החמור, ולעובדה של הזכויות שיש לבני אדם הללו כפי שקבע כ"ת במכתבו הנ"ל סעיף א'.